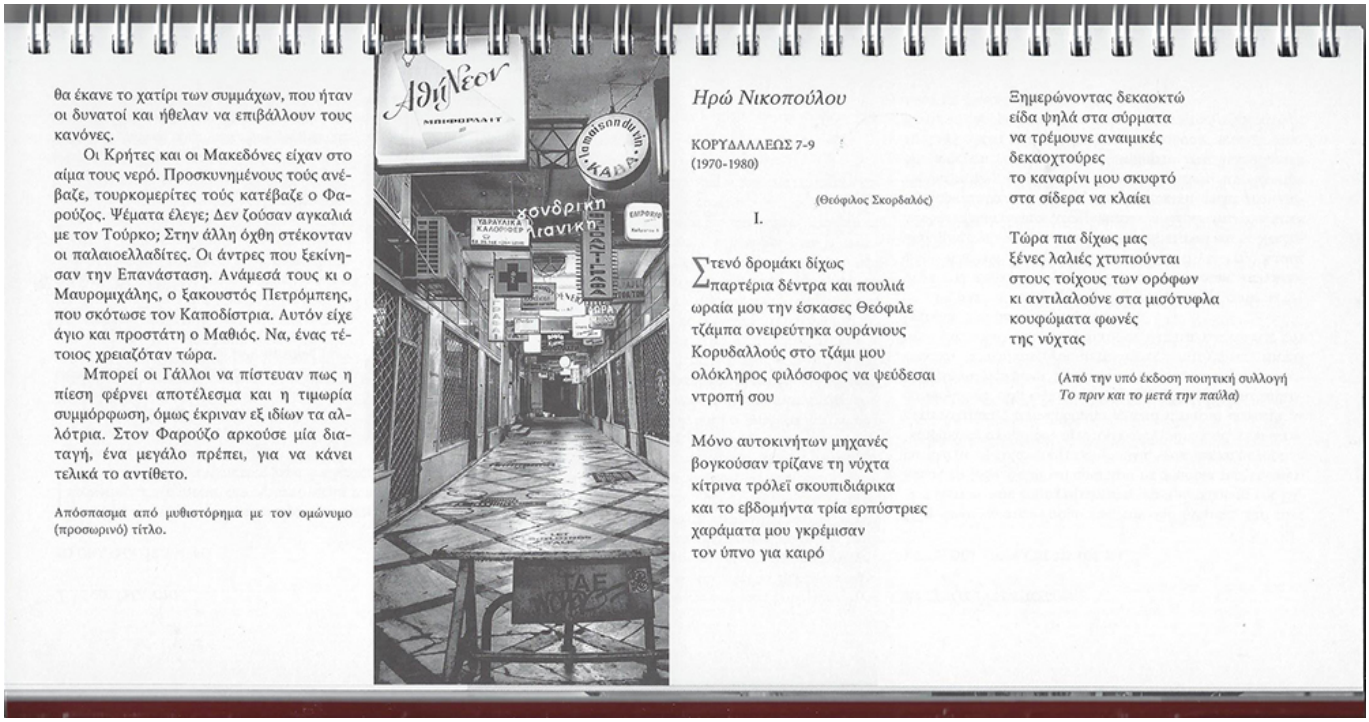
Ημερολόγιο της Εταιρείας Συγγραφέων 2018

θα έκανε το χατίρι των συμμάχων, που ήταν οι δυνατοί και ήθελαν να επιβάλλουν τους κανόνες.

Οι Κρήτες και οι Μακεδόνες είχαν στο αίμα τους νερό. Προσκυνημένους τούς ανέβαζε, τουρκομερίτες τούς κατέβαζε ο Φαρούζος. Ψέματα έλεγε; Δεν ζούσαν αγκαλιά με τον Τούρκο; Στην άλλη όχθη στέκονταν οι παλαιοελλαδίτες. Οι άντρες που ξεκίνησαν την Επανάσταση. Ανάμεσά τους κι ο Μαυρομιχάλης, ο ξακουστός Πετρόμπεης, που σκότωσε τον Καποδίστρια. Αυτόν είχε άγιο και προστάτη ο Μαθιός. Να, ένας τέτοιος χρειαζόταν τώρα.

Μπορεί οι Γάλλοι να πίστευαν πως η πίεση φέρνει αποτέλεσμα και η τιμωρία συμμόρφωση, όμως έκριναν εξ ιδίων τα αλλότρια. Στον Φαρούζο αρκούσε μία διαταγή, ένα μεγάλο πρέπει, για να κάνει τελικά το αντίθετο.

Απόσπασμα από μυθιστόρημα με τον ομώνυμο (προσωρινό) τίτλο.

Ηρώ Νικοπούλου

ΚΟΡΥΔΑΛΛΕΩΣ 7-9
(1970-1980)

(Θεόφιλος Σκορδαλός)

I.

Στενό δρομάκι δίχως
παρτέρια δέντρα και πουλιά
ωραία μου την έσκασες Θεόφιλε
τζάμπα ονειρεύτηκα ουράνιους
Κορυδαλλούς στο τζάμι μου
ολόκληρος φιλόσοφος να ψεύδεσαι
ντροπή σου

Μόνο αυτοκινήτων μηχανές
βογκούσαν τρίζανε τη νύχτα
κίτρινα τρόλεϊ σκουπιδιάρικα
και το εβδομήντα τρία ερπύστριες
χαράματα μου γκρέμισαν
τον ύπνο για καιρό

Ξημερώνοντας δεκαοκτώ
είδα ψηλά στα σύρματα
να τρέμουνε αναμικές
δεκαοχτούρες
το καναρίνι μου σκυφτό
στα σίδερα να κλαίει

Τώρα πια δίχως μας
ξένες λαλιές χτυπιούνται
στους τοίχους των ορόφων
κι αντιλαλούνε στα μισότυφλα
κουφώματα φωνές
της νύχτας

(Από την υπό έκδοση ποιητική συλλογή
Το πριν και το μετά την παύλα)

Κορυδαλλέως 7-9

(1970-1980)

(Θεόφιλος Σκορδαλός 1570- 1645)

I.

Στενό δρομάκι δίχως

παρτέρια δέντρα και πουλιά

ωραία μου την έσκασες Θεόφιλε

τζάμπα ονειρεύτηκα ουράνιους

Κορυδαλλούς στο τζάμι μου

www.ironikopoulou.gr

ολόκληρος φιλόσοφος να ψεύδεσαι

ντροπή σου

Μόνο αυτοκινήτων μηχανές

βογκούσαν τρίζανε τη νύχτα

κίτρινα τρόλεϊ σκουπιδιάρικα

και το εβδομήντα τρία ερπύστριες

χαράματα μου γκρέμισαν

τον ύπνο για καιρό

Ξημερώνοντας δεκαοκτώ

είδα ψηλά στα σύρματα

να τρέμουνε αναιμικές

δεκαοχτούρες

το καναρίνι μου σκυφτό

στα σίδερα να κλαίει

Τώρα πια δίχως μας

ξένες λαλιές χτυπιούνται

στους τοίχους των ορόφων

αντιλαλούνε στα μισότυφλα

κουφώματα